

(P. Th. Nielsen) deltog i den, men med en Reservation. Jeg tror, at naar ærede Medlemmer faar Lejlighed til at læse Indstillingen, hvad jeg haaber, de snart vil faa, vil de erkende, at det er vanskeligt at læse den paa anden Maade, end at Indstillingen om Forbudets Udstedelse var enstemmig, kun at det ærede Medlem reservede sig, at der skulde føres Forhandlinger med Landboforeningerne forinden; hans principielle Standpunkt var, at han var for Forbudet, men at en saadan Forhandling skulde gaa forud. Det ærede Medlem ved, at jeg selv, ogsaa inden han forrige Gang i Kommissionen havde stemt for Forhandling med Landboforeningerne, var stemt derfor og var begyndt at træffe Foranstaltninger i saa Henseende. Naar jeg ikke denne Gang har foranstaltet et saadant stort Møde, er det for det første af den formelle Grund, at Kommissionens overvejende Flertal, ogsaa mange af de Medlemmer, der stod Landbrugets Interesser nær, ikke mente det nødvendigt, og dernæst af den reelle Grund, at et stort samlet Møde angaaende en Udvidelse af Fodringsforbudet forekom mig lidet betimeligt, naar jeg maatte forudsætte, at det kunde være nødvendigt ikke længe efter igen at samles til et Møde til Drøftelse af Spørgsmaal vedrørende Foderforsyningen. En skriftlig Forhandling vilde ogsaa tage Tid, og Kommissionens Indstilling var formet saaledes, og hvad der i øvrigt var kommet til min Kundskab var af den Art, at jeg netop maatte antage, at det var nødvendigt, at Forbudsudvidelsen skete hurtigt. Imidlertid, helt uden Forhandling med Landbrugets Repræsentanter har jeg ikke været, for saa vidt som jeg i Gaar, inden Forbudsudvidelsen fandt Sted, havde anmodet Landbrugsministeriet om, saa vidt det var gørligt, at bringe mig sammen med Repræsentanter dels for Ministeriet, dels for de store Landboforeninger. Dette lykkedes kun til Dels, for saa vidt som Landhusholdningsselskabet ikke var repræsenteret under Forhandlingen, men Forhandlingen førtes under Deltagelse af Repræsentanter for Husmandsforeningerne og de samvirkende Landboforeninger. Det siger sig selv, at saaledes som Forhandlingen fandt Sted, kunde de Mænd, som deltog i den, ikke tale paa deres Organisationers Vegne, men kun fremsætte Raad og Betragtninger paa egne Vegne, men disse var af den Art, at jeg fandt det fuldt forsvarligt at gaa til Forbudets Udvidelse i Gaar. Jeg har haft den Opfattelse, at man ikke skulde gribe for tid-

ligt ind med saadanne Foranstaltninger, men jeg har ogsaa haft den Anskuelse, at det vilde være urigtigt at gribe for sent ind. Og med Hensyn til Spørgsmaalet om Kornbeholdningen her i Danmark er der fremkommet mange Udtalelser fra kyndige Mænd, som har givet mig det Indtryk, at vore Kornbeholdninger snarest vil være mindre end større end antaget, og at, naar det endelige Resultat af Kornoptællingen foreligger, vil det vise sig, at vi i høj Grad vil nødes til at værne om disse Beholdninger som Brødkorn, hvis vi vil haabe at komme paa en nogenlunde rimelig Maade gennem disse Forhold uden at maatte basere alt for meget af vor Tilværelse i saa Henseende paa udelukkende udenlandsk Tilførsel og paa de Prisforhold, som Udlandet bestemmer. Jeg har opfattet det saaledes, at mange Forhold kunde gøre det ønskeligt, at det udvidede Forbud eksisterede, medens Optællingen fandt Sted og dens Resultater bearbejdedes, og ikke ventede, til Bearbejdelsen var tilendebragt.

Der er fra de forskellige Amter indgivet Indberetninger om deres Mening om Forbudets Overholdelse, og det officielle Billede i saa Henseende er vel som Helhed lyst, men rundt omkring fra dukker der dog ogsaa Antagelser frem om Vanskeligheder, stammende fra Undtagelserne i det tidligere Forbud, Meddelelser om, at disse Undtagelser gav Lejlighed til en Omgaaen af Loven, som ikke har været ønsket fra nogen Side. I Kommissionsindstillingen var Forbudet foreslaaet gjort ganske absolut. Jeg har ment, at samtidig med, at man udvidede det til at omfatte ogsaa Smaasæd og Frarensning, maatte der gennem en Dispensationsbestemmelse aabnes en Adgang til i saadanne Tilfælde, hvor Forholdet laa ganske klart, at give Tilladelse til at bruge Korn til Foder. Det er ganske rigtigt, at det vil volde nogen Ulejlighed at søge Dispensation, men de Tider, vi lever i, giver os alle sammen een eller anden ny Ulejlighed, og jeg tror ikke, at den Ulejlighed, der ligger i at lade de lokale Prisreguleringskommissioner og Amtsmyndighederne give Dispensation, er større, end hele denne Sags store Betydning kræver.

Med Hensyn til Straffebestemmelserne er der ikke fremsat Indvendinger fra nogen af de ærede Taleres Side. De er heller ikke anderledes end i alle andre af disse Tidens Love, som gælder Udførsel, Købmandsstandens Forpligtelser o. s. fr. Straffebestemmelserne gælder ikke Fodringsfor-